

Я лежав у лісі на землі. До мене долинали різні звуки.
Птахи говорили пташиною мовою, жуки — жучиною.
Я не знав, як там опинився.

Нараз почулися тихі голоси. З усіх боків до мене підходили маленькі люди і приязно озивалися. Питали, чого я тут лежу.
Чи, бува, не захворів абощо.
— Не знаю, — відповів їм. — А де я?
— Та ж ти тут! — вигукнула маленька дівчинка.
Старий чоловік був певен, що я заблукав.
— Ми тобі допоможемо, — сказав він. — Ходімо до Бабусі-Відунки і спитаємо, як тобі вибратися звідси.

У хатині сиділа Бабуся-Відунка. Скрізь лежали книжки і всяка всячина.

— Ми знайшли цього хлопчика, — сказав старий чоловік. — Він заблукав.

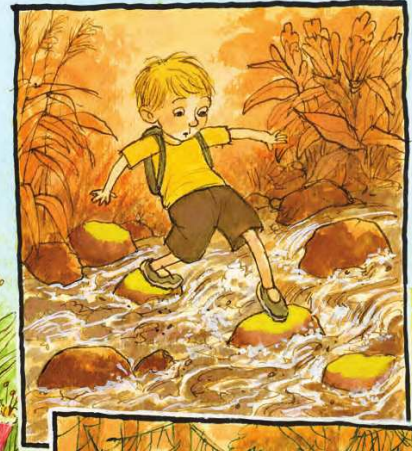
— Он як, — мовила Бабуся-Відунка. — А куди тобі треба?

— Я хочу додому, — відповів я.

— Он як, додому. Ану ж, побачимо, — вона заходилася гортати товсту книжку. — Додому, додому, додому... — бурмотіла вона. — Тут написано так. Додому тобі треба йти жовтою дорогою. Маленькі люди покажуть тобі, де вона починається.

Я йшов і йшов. То була не зовсім дорога, радше стежка, іноді нею нелегко було йти. Жук сказав, що мені краще було б летіти. Мовляв, літати набагато легше, ніж ходити. Легко йому говорити!

Потім я зустрів кількох чудернацьких жирафів, яких погодував травою. Вони поривалися розповісти мені кумедні історії. Але весь час тільки сміялися, тож ніяких історій я не почув. Попрощався і пішов далі.

